

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. XVII. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson01-shoot-idm140726737631680.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

J4 har i nogen måde bragt orden i tingene, selv om heller ikke den - lige så lidt som nogen af de andre udgaver - er fuldkommen. Dette har været anledningen til, at man i nærværende udgave har valgt J4 som tekstgrundlag. Desuden må det siges at være et gode, at man hertil har en udgave, hvis datering ikke hviler på slutninger, men på udtrykkelig angivelse af årstal på titelbladet, og i den henseende er J4 jo den eneste af de fuldstændige udgaver, som gør fyldest. At J4 på visse punkter har fjernet salmerne lidt fra deres oprindelige skikkelse ved at modernisere sproget, f. eks. ved at forandre *siunge* til *synge*, *fød* til *født*, kan ikke tale imod at vælge den. Dels er forholdet nemlig det, at allerede J1 betyder en modernisering i sammenligning med Tønderhefterne, f. eks. ved afskaffelsen af former som *aandsens*, *dødsens*, *evighedsens*, så »Troens rare Klenodie« har overhovedet aldrig eksisteret med nøjagtig samme sprogform som hefterne. Dels må man gå ud fra, at moderniseringen xviii må være foretaget efter Brorsøns ønske eller i hvert fald med hans billigelse. Det kan ganske vist ikke antages, at han ligefrem i moderne forstand har læst korrektur; det var ikke datidens forfatterskik, og den vekslende retskrivning gør det utænkeligt; men en modernisering, som planmæssigt fortsætter gennem alle udgaver, kan selvfølgelig ikke være undgået hans opmærksomhed, og havde han ikke syntes om den, havde det jo kun kostet ham et ord at få den standset. J4 danner i det stykke ikke afslutningen; den har - som allerede berørt - endnu formerne *du est*, *du barst*, *du tørst* o. lign., og med J5 som overgang ser vi dem forsvinde i J6-7. Brorson må have haft øje for betydningen af, at hans bog i sproglig henseende fulgte tidens udvikling.